

Laczkó Júlia: Öreg néne őzikéje

Ebben a történetben azt fogom nektek elmesélni, hogy hogyan mentett meg engem gida koromban a néne. Egy kora-tavaszi napon éppen az országút felé jártunk a mamámmal, sütött a nap és az első madarak már csicseregtek a fák ágai között. Hirtelen a semmiből feltűnt egy kocsi. Ijedtemben még sikerült elugranom, ám egy fatörzsben megbotlottam és eltörött a lábam. Szerencsémre éppen arra járt a kedves anyóka, és meglátva keserves helyzetem, megesett rajtam a szíve.

Még aznap este ellátta a lábamat és szeretettel látott a kis házikóban.

-No, szerencséd van barátocskám, hogy rád találtam – dünnyögte miközben egy kis szénát és vizet rakott elé. Hirtelen valami nagy, bozontos bújt oda hozzám, ijedtemben összerezentem. Ahogy hátratekintettem: egy pulikutya tekintett rám vissza barátságosan.

- Jaj, nem kell félni Bodritól, jámbor egy jószág, ne félj! – szólt oda az ősz hajú asszony. Csakugyan, Bodri kutya meglehetősen rokonszenvesnek tűnt így első látásra. Éppen falatoztam a szénából, amikor nyávogás ütötte meg a fülem:

- Nyááá! – szép lassan kitárult az ajtó, ahogy Cili, a ház macskája egy jó falatért könyörögve lépdelt a gazdaasszony felé, és dörgölődött annak lábához.

- Na, itt a másik csirkefogó is! – kacagott, miközben megsimogatta a doromboló cirmost.

A felépülésem békében és szeretetben telt az nénénél. Egy este mégis, ahogy kitekintettem az ablakon és láttam a sűrű erdőt a végtelenbe magasodó hegyekkel, elfogott a honvágy. Elvégre akár milyen jó is itt, én oda tartozom. Oda, ahol a patak csordogál és madarak szebbnél szebb hangját lehet hallani napkeltétől, napnyugtáig. Hiányzott már a fű a patáim alól és a hús reggeli szellő. Na és persze a mama hiányzott legjobban. De nem volt szívem otthagyni az öregasszonyékat, a kályhán alvó Cili cicát és a mindig kezes Bodrit nagyon megkedveltem, az anyóról nem is beszélve, hisz annyi jót tett értem. Ezen gondolatok között őrlődtem aznap este.

Pirkadatkor asztán így szólt a néne:

- Úgy látom már kutya bajod, ideje lenne visszaengedni téged a családdhoz – mondta egy szomorkás mosollyal. Levette a kötést a lábamról, kikisért a kapuhoz, és még ennyit tett hozzá búcsúzásul:

- Vigyázz magadra gidácska!

Nem kellett sok hogy elinduljak, nekiiramodtam, szaladtam, ahogy csak a lábam bírta. „Végre szabad vagyok!” gondoltam ahogy futottam. A felkelő nap sugarai simogatták az arcom és a tüdőm megtelt a friss reggeli levegővel. A dombtetőn még visszafordultam, hogy vessek még egy pillantást megmentőmre, ott állt a kapualjban, onnan integetett felém, Bodri is vakkantott egyet búcsúként, még Cili is figyelt a tetőről ahogy távolodtam. Amikor az erdő széléhez értem megpillantottam a mamát, ott várt rám a fák között, nyugodt volt, bizonyára tudta, hogy jó kezekben vagyok.

Köszönöm néne a jóságod, remélem még azóta is jól megy a sorod, én sose fogom felejteni azt, amit értem tettél!